

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko C.Polska Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 maja 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 października 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód J. W. w sprawie z przeciwko C. Polska Spółce Akcyjnej w W.e o zadośćuczynienie wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 26 października 2009 r., którym odrzucono jego skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych z dnia 4 marca 2008 r., opartą na art. 403 § 2 k.p.c. Skarżący podniósł, że w sprawie zaistniały nowe okoliczności, tj. zaświadczenie lekarskie, które nie mogło być przedłożone w trakcie procesu. We wskazanym przez skarżącego zaświadczeniu lekarskim z dnia 27 lipca 2009 r. zawarto informację o rozpoznaniu: „U w/w podejrzewam zaburzenia urojeniowe, tworzone m.in. przez czynniki sytuacyjne i stany lękowe”. Sąd Apelacyjny uzasadniając

postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania wskazał, że powołany w skardze środek dowodowy (zaświadczenie lekarskie) powstał po uprawomocnieniu się wyroku, a zatem nie zostały spełnione przesłanki wskazane w przepisie art. 403 § 2 k.p.c., a co za tym idzie skarga nie została oparta na ustawowej podstawie.

W zażaleniu skarżący podniósł, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi ustawowa podstawa wznowienia postępowania wskazana w art. 403 § 2 k.p.c., jako że diagnozę postawioną w zaświadczeniu lekarskim z dnia 27 lipca 2009 r. można było postawić wcześniej, albowiem zaburzenia istniały wcześniej w trakcie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem. Choroba pozwanego mimo, że istniała wcześniej, została jednak zdiagnozowana dopiero w lipcu 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Najwyższego Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, iż podnoszone w skardze okoliczności nie mogą uzasadniać wznowienia postępowania. Żądanie wznowienia postępowania oparte na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest dopuszczalne wtedy, gdy po zakończeniu postępowania, którego dotyczy skarga, ujawniły się okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Podstawą wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. mogą być takie nowe okoliczności oraz środki dowodowe, które zaistniały przed rozstrzygnięciem sporu - w trakcie postępowania i przed jego zakończeniem. Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Stanowisko to jest utrwalone (por. między innymi uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68 mającej moc zasady prawnej, OSN 1969 nr 12, poz. 208; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05, LEX nr 186917; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2005 r. II CZ 78/05, LEX nr 453799; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2008 r., II UZ 31/08, LEX nr 500233). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela także pogląd wyrażony w

przywołanym przez Sąd Apelacyjny postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1975 r., III PZP 4/75 (OSNC 1976 nr 2, poz. 38), zgodnie z którym uzyskanie - po uprawomocnieniu się wyroku - świadectwa lekarza specjalisty, które to świadectwo przedstawia wyniki badań strony procesowej i zawiera ocenę stanu zdrowia badanego odmienną od wyrażonej przez biegłych lekarzy w poprzednio zakończonym postępowaniu sądowym, nie stanowi późniejszego wykrycia takiego środka dowodowego, jaki ma na uwadze przepis art. 403 § 2 k.p.c. Także to stanowisko jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por.: postanowienie z dnia 10 stycznia 1977 r., I CO 5/76, LEX nr 7899 oraz postanowienie z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 510/00, LEX nr 535989) a w przedmiotowej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do jego zmiany.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.